RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

4. juli 2002 *

I sag T-239/00,

SCI UK Ltd, Irvine (Det Forenede Kongerige), ved barrister L. Allen,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Tricot og R. Wainwright, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2000) 1684 endelig udg. af 29. juni 2000, hvorved det fastslås, at sagsøgeren ikke har krav på godtgørelse af importafgifter,

* Processprog: engelsk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden M. Vilaras og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi,

justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 6. februar 2002,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsregler

1 Det bestemmes i artikel 13, stk. 1 og 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3069/86 af 7. oktober 1986 (EFT L 286, s. 1):

»1. Godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter kan indrømmes, når der foreligger andre særlige forhold end dem, der er omhandlet i afdeling A til D, og den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed.

Det fastlægges efter fremgangsmåden i artikel 25, i hvilke situationer første afsnit kan bringes i anvendelse, og hvilke procedureregler, der skal følges med henblik herpå. Der kan stilles særlige betingelser for godtgørelsen eller fritagelsen.

2. Godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter med de i stk. 1 omhandlede begrundelser indrømmes efter ansøgning, der indgives til det berørte toldsted inden tolv måneder fra det tidspunkt, hvor den myndighed, der varetager inddrivelsen, har bogført nævnte afgifter.

De kompetente myndigheder kan dog i behørigt begrundede undtagelsestilfælde tillade en længere frist.«

2 I Kommissionens forordning (EØF) nr. 3799/86 af 12. december 1986 om gennemførelsesbestemmelserne til artikel 4a, 6a, 11a og 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 352, s. 19) anføres de særlige forhold, der er omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller i åbenbar forsømmelighed, og forhold, der ikke anses for at være særlige. Der fastsættes bl.a. følgende i artikel 4 i forordning nr. 3799/86:

»Ved anvendelse af artikel 13, stk. 1, i [forordning nr. 1430/79] og med forbehold af andre tilfælde, som skal bedømmes fra sag til sag efter den i artikel 6 til 10 [i nærværende forordning] fastsatte procedure, gælder følgende:

[...]

2) I følgende tilfælde foreligger der ikke i sig selv særlige omstændigheder, der skyldes forhold, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed:

[...]

c) når der for varer, der angives til fri omsætning med henblik på indrømmelse af præferencetoldbehandling, endog i god tro fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige til opnåelse af denne præferencetoldbehandling.«

Baggrunden for tvisten

3 Den 23. januar 1990 vedtog Kommissionen forordning (EØF) nr. 165/90 om indførelse af en midlertidig antidumping på importen af visse typer elektroniske mikrokredsløb, såkaldte DRAMs (dynamic random access memories), med oprindelse i Japan, om godtagelse af tilsagn afgivet af visse eksportører i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af disse varer og om afslutning af undersøgelsen herfor (EFT L 20, s. 5).

4 Ved forordning nr. 165/90 godtog Kommissionen bl.a. de pristilsagn, der var afgivet af visse eksportører af DRAMs. Blandt disse eksportører, som var angivet i forordningen, var NEC Corporation (herefter »NEC«) og Matsushita Electronics Corporation (herefter »Matsushita«).

5 I artikel 1, stk. 4, i forordning nr. 165/90 fastsættes, at DRAMs fritages for den i denne artikel fastsatte told, hvis de fremstilles og eksporteres til Fællesskabet af selskaber, der har afgivet tilsagn, som er godtaget.

6 Den 23. juli 1990 vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 2112/90 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse typer elektroniske mikrokredsløb, såkaldte DRAMs med oprindelse i Japan og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 193, s. 1). De pristilsagn, Kommissionen havde godtaget ved forordning nr. 165/90, blev bekræftet. Artikel 1, stk. 4, tredje afsnit, i forordning nr. 2112/90 fastsatte, at fritagelse for antidumpingtolden var betinget af, at de indførte DRAMs var ledsaget af et dokument, for hvilken en model af formularen findes i forordningens bilag III, og som var udarbejdet af de producenter, hvis tilsagn var blevet godtaget ved forordningen (herefter »tilsagnsdokumenterne«).

7 Sagsøgeren skulle i henhold til en kontrakt indgået med Commodore International Ltd fremstille computere og computerdele for medkontrahentens datterselskab i Det Forenede Kongerige. I kontrakten var det bl.a. fastlagt, at sagsøgeren skulle købe DRAMs hos Commodore Japan Ltd (herefter »CJL«). Dette selskab kunne frit købe DRAMs hos de tredjemand, det måtte ønske. CJL skulle udlevere alle nødvendige dokumenter til brug ved begæringen om fortoldning af disse varer til sagsøgeren. Sagsøgeren skulle begære disse DRAMs fortoldet.

8 Fra august til december 1992 købte sagsøgeren af CJL 19 sendinger af DRAMs med oprindelse i Japan, der var fremstillet af NEC og Matsushita.

9 Hver af disse sendinger var ledsaget af et tilsagnsdokument udstedt af NEC eller Matsushita, som blev udleveret til sagsøgeren af CJL. Dokumenterne, der var underskrevet af ansatte hos NEC og Matsushita, som havde fuldmagt hertil, var i overensstemmelse med modellen i bilag III i forordning nr. 2112/90.

10 Sendingerne var ligeledes ledsaget af fakturaer, der var udstedt af CJL, og som indeholdt en angivelse af kvantum og navnet på producenten af de leverede DRAMs, dvs. NEC eller Matsushita, samt en attestering af, at disse DRAMs var af japansk oprindelse. Disse angivelser svarede til dem, der fandtes på de tilsagnsdokumenter, der ledsagede de pågældende varer.

11 Sagsøgeren angav de pågældende varer til toldmyndighederne i Det Forenede Kongerige. I henhold til tilsagnsdokumenterne blev varerne fritaget for antidumpingtold, og sagsøgeren betalte de importafgifter, som var pålagt dem.

12 I begyndelsen af marts 1995 foretog Customs Fraud Division i Det Forenede Kongerige (toldvæsenets afdeling for bekæmpelse af svig) en undersøgelse i sagsøgerens lokaler vedrørende indførslen af de 19 sendinger DRAMs. Sagsøgeren blev bl.a. underrettet om, at en nærmere undersøgelse af de dokumenter, der var blevet anvendt ved fortoldningen af de pågældende DRAMs, havde vist, at visse af disse dokumenter af forskellige grunde ikke var gyldige, og at disse varer derfor var blevet pålagt en antidumpingtold.

13 Følgelig stillede toldmyndighederne i Det Forenede Kongerige krav om efterbetaling af antidumpingtold og importmoms på i alt 1 725 503,56 pund sterling (GBP).

14 Sagsøgeren indgav til toldmyndighederne en anmodning om revision af denne afgørelse om opkrævning af told.

15 NEC og Matsushita fremlagde for 13 af de 19 tilsagnsdokumenter, der var blevet erklæret ugyldige, gyldige erstatningstilsagnsdokumenter. Den skyldige antidumpingtold vedrørende disse 13 sendinger blev derfor ophævet.

16 For de resterende seks dokumenters vedkommende har det vist sig, at de tilsvarende ordrer, som CJL oprindelig havde afgivet til NEC, var blevet annulleret. Da NEC ikke havde anmodet om at få de pågældende seks tilsagnsdokumenter tilbage, antoges det, at CJL svigagtigt havde anvendt disse dokumenter til andre forsendelser af DRAMs fra NEC til sagsøgeren.

17 Sagsøgeren blev i sidste ende opkrævet 675 102,18 GBP (herefter »den anfægtede antidumpingtold«). Sagsøgeren betalte denne gæld den 9. marts 1998 uden præjudice for berettigelsen af kravet.

18 Toldmyndighederne meddelte herefter sagsøgeren, at Customs Fraud Divisions undersøgelser ikke gav anledning til at forfølge sagen yderligere.

19 I perioden mellem indførslen i 1992 og det tidspunkt i 1995, hvor Customs Fraud Division fik kendskab til sagen, er Commodore International Ltd og selskabets datterselskaber, herunder CJL, trådt i likvidation.

20 Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmodede ved skrivelse af 27. august 1999 Kommissionen om i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1430/79 at træffe afgørelse om godtgørelse af den anfægtede antidumpingtold.

21 Den 18. april 2000 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den ikke ville godtgøre selskabet den anfægtede antidumpingtold. Sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger hertil i en skrivelse af 16. maj 2000.

22 Den 29. juni 2000 traf Kommissionen en beslutning, rettet til Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, om ikke at godtgøre den anfægtede antidumpingtold (K(2000) 1684 endelig udg., herefter »den anfægtede beslutning«).

Retsforhandlinger og parternes påstande

23 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. august 2000 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

24 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Med henblik på sagens tilrettelæggelse har parterne besvaret Rettens skriftlige spørgsmål.

25 Efter at have hørt parterne har Retten ved afgørelse af 10. januar 2002 i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, i Rettens procesreglement henvist sagen til en afdeling bestående af tre dommere.

26 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten i retsmødet den 6. februar 2002.

27 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

29 Sagsøgeren har til støtte for sine påstande alene anført et anbringende om, at der foreligger et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til anvendelsen af artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

Parternes argumenter

30 Sagsøgeren har gjort gældende, at de to betingelser, der er fastsat i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, nemlig at der foreligger særlige forhold, og at der hverken foreligger åbenbar forsømmelse eller er begået urigtigheder, er opfyldt i denne sag. Under henvisning til Domstolens praksis har sagsøgeren understreget, at artikel 13 i forordning nr. 1430/79 er en generel billighedsklausul, der tager sigte på at dække andre tilfælde end de hyppigst konstaterede i praksis, som ved udstedelsen af forordningen kunne gøres til genstand for specielle bestemmelser. Selskabet har tilføjet, at begrebet særlige forhold henviser til en udefra kommende årsag, hvis virkninger, på trods af, at de pågældende har udvist den størst mulige påpasselighed, er uforudseelige og uafvendelige.

31 Endvidere har sagsøgeren anført, at tilsagnsdokumenterne var blevet udstedt og underskrevet af to af de japanske producenter, hvis navne optræder i antidumpingforordningen blandt dem, som havde forelagt Kommissionen pristilsagn, som var blevet godtaget. Dokumenterne var således autentiske.

32 Sagsøgeren har tilføjet, at selskabet ikke havde mulighed for at efterprøve gyldigheden af de tilsagnsdokumenter, som den havde modtaget, idet selskabet i denne sag ikke havde kontrakts- eller handelsmæssige forbindelser med de

japanske producenter. Selskabet har desuden anført, at NEC ikke har opfyldt sin forpligtelse til at foretage en effektiv kontrol med overholdelsen af tilsagnsaftalen, idet NEC ikke har forsøgt at få de seks tilsagnsdokumenter tilbage, som det allerede havde udstedt til CJL, efter at ordren blev annulleret. CJL fik således mulighed for svigagtigt at anvende de seks autentisk udfærdigede tilsagnsdokumenter til at levere sagsøgeren andre DRAMs fra NEC. Det er derfor ifølge sagsøgeren klart, at der foreligger en udefra kommende årsag, hvis virkninger er indtrådt, selv om sagsøgeren har udvist den størst mulige påpasselighed.

33 Sagsøgeren er endvidere af den opfattelse, at Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til at sikre en korrekt gennemførelse af pristilsagnsforanstaltningerne. Selskabet har gjort gældende, at de japanske producenter som led i gennemførelsen af pristilsagnene skulle underrette Kommissionen om alle transaktioner, som vedrørte DRAMs, der var fremstillet med henblik på at blive solgt til eksport til Fællesskabet. Oplysningerne om transaktionerne blev sammenholdt med de senere begæringer om fortoldning af varerne med henblik på deres overgang til fri omsætning i Fællesskabet. Sammenholdelsen var en af Kommissionens væsentlige opgaver som en af de forpligtelser, der påhviler den for dels at sikre en korrekt gennemførelse og effektiv kontrol af pristilsagnene, dels at beskytte Fællesskabets producenter mod »grå import« og handlinger, som har til formål at omgå de gældende bestemmelser. Eftersom Kommissionen ikke har opdaget den svigagtige anvendelse af de seks tilsagnsdokumenter, har den tilsidesat sine forpligtelser.

34 Endelig har sagsøgeren understreget, at den måde, hvorpå tilsagnsdokumenterne er blevet anvendt svigagtigt, gjorde det umuligt for sagsøgeren at opdage besvigelsen, og at disse handlinger under alle omstændigheder går ud over rammerne for den kontrol, som fra såvel en kommerciel som en juridisk synsvinkel med rimelighed kunne forlanges af sagsøgeren.

35 Sagsøgeren har sammenfattende gjort gældende, at det forhold, at antidumpingtolden opkræves, fører til, at en helt uskyldig importør straffes. Det er i øvrigt urimeligt at forlange af sagsøgeren, at selskabet skal lide et tab, som det ikke ville have lidt, såfremt Kommissionen og den japanske producent havde opfyldt de forpligtelser, der påhvilede dem, og som var klart defineret i pristilsagnene.

36 Kommissionen har ikke bestridt de faktiske omstændigheder, og den har tiltrådt, at spørgsmålet skal behandles i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

37 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at der foreligger særlige forhold. Fremlæggelse af tilsagnsdokumenter, som senere viser sig at være forfalskede eller ugyldige, udgør ikke i sig selv et særligt forhold, der kan begrunde en godtgørelse af importafgifter, selv om fremlæggelsen er sket i god tro. Kommissionen har under henvisning til Rettens dom af 18. januar 2000 i sag T-290/97, Mehibas Dordtselaan mod Kommissionen (Sml. II, s. 15, præmis 82 ff.), gjort gældende, at denne form for risiko hører til de risici, som er forbundet med toldspeditørvirksomhed, og dermed udgør en erhvervsmæssig risiko, som toldspeditøren skal påtage sig.

38 Det er Kommissionens opfattelse, at det er uden betydning, at sagsøgeren ikke er blevet anset for at være indblandet i den svigagtige adfærd.

39 For så vidt angår sagsøgerens påstand, hvorefter det påhviler Kommissionen at overvåge, at pristilsagnsordningen fungerer, har Kommissionen gjort gældende, at der i henhold til de gældende bestemmelser ikke er nogen ordning, der pålægger eller tillader Kommissionen generelt at undersøge, om de tilsagnsdokumenter, der udstedes af de virksomheder, som har afgivet pristilsagn, faktisk

svarer til dem, der forelægges toldmyndighederne. Ifølge Kommissionen er det medlemsstaternes toldmyndigheder og ikke Kommissionen, der skal undersøge, hvorvidt de tilsagnsdokumenter, der forelægges toldmyndighederne med henblik på fritagelse for antidumpingtold, er ægte og gyldige.

40 Kommissionen har påpeget, at den situation, som andre erhvervsdrivende, der udøver samme aktivitet, befinder sig i, skal vurderes, for at det kan fastslås, om der foreligger en særlig situation (Domstolens dom af 25.2.1999, sag C-86/97, Trans-Ex-Import, Sml. I, s. 1041, præmis 21 og 22). Ifølge Kommissionen må en påpasselig erhvervsdrivende, der kender de gældende regler, kunne bedømme, hvilke risici der findes på det pågældende marked, og samtidig være i stand til at afveje dels de risici, der er forbundet med visse eksportører, dels de priser, som de mest pålidelige eksportører forlanger for de pågældende varer (Domstolens dom af 11.12.1980, sag 827/79, Acampora, Sml. s. 3731, præmis 8).

41 Kommissionen har anført, at de pågældende dokumenters ægthed ikke er tilstrækkelig til at begrunde en tilbagebetaling eller en godtgørelse (Domstolens dom af 13.11.1984, forenede sager 98/83 og 230/83, Van Gend & Loos mod Kommissionen, Sml. s. 3763, præmis 13 og 20).

42 Kommissionen har gjort gældende, at det kun skal undersøges, om den anden betingelse i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 er opfyldt, såfremt det er godtgjort, at der foreligger særlige forhold. Den er ligeledes af den opfattelse, at bestemmelsen ikke har til formål at beskytte toldspeditørvirksomheder mod følgerne af, at deres kunder går konkurs.

43 Endelig har Kommissionen anført, at nærværende sag ikke kan anses for at være usædvanlig, idet en hel del efterfølgende kontrolundersøgelser får lignende følger for andre erhvervsdrivende. Tilbagebetaling eller godtgørelse af importafgifter er

en undtagelse til den almindelige importordning, og følgelig skal de bestemmelser, der fastsætter en sådan tilbagebetaling eller godtgørelse, fortolkes indskrænkende, således at antallet af tilfælde, hvor der sker godtgørelse eller fritagelse, begrænses.

Rettens bemærkninger

44 Det bemærkes, at ifølge retspraksis er artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 en generel billighedsklausul, der tager sigte på at dække andre tilfælde end de hyppigst konstaterede i praksis, som ved udstedelsen af forordningen kunne gøres til genstand for specielle bestemmelser (jf. Domstolens dom af 18.1.1996, sag C-446/93, SEIM, Sml. I, s. 73, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

45 I henhold til denne bestemmelse skal to kumulative betingelser være opfyldt, for at der kan ske godtgørelse af importafgifter, nemlig at der foreligger særlige forhold, og at der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den erhvervsdrivende (Domstolens dom af 26.11.1998, sag C-370/96, Covita, Sml. I, s. 7711, præmis 29, og af 7.9.1999, sag C-61/98, De Haan, Sml. I, s. 5003, præmis 42).

46 Det bemærkes endvidere, at Kommissionen i henhold til artikel 13, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1430/79 er bemyndiget til at fastlægge, i hvilke tilfælde og under hvilke betingelser der kan indrømmes godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter, når der foreligger andre særlige forhold end dem, der er omhandlet i afdeling A til D, og den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed.

47 I artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 3799/86 fastlægges de særlige omstændigheder, der skyldes forhold, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed, og som kan begrunde den godtgørelse eller fritagelse, der er anmodet om. I artikel 4, stk. 2, fastlægges de omstændigheder, der ikke i sig selv kan begrunde, at medlemsstaternes kompetente myndigheder indrømmer fritagelse eller godtgørelse.

48 Hvad særligt angår artikel 4, stk. 2, litra c), i forordning nr. 3799/86 bemærkes, at i henhold til denne bestemmelse vil det forhold, at »der for varer, der angives til fri omsætning med henblik på indrømmelse af præferencetoldbehandling, endog i god tro fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige til opnåelse af denne præferencetoldbehandling«, ikke kunne begrunde, at medlemsstaternes myndigheder indrømmer fritagelse eller godtgørelse.

49 Parterne er enige om, at i den foreliggende sag har sagsøgeren hverken gjort sig skyldig i urigtigheder eller i åbenbar forsømmelighed. Det skal derfor udelukkende undersøges, om den første betingelse er opfyldt, nemlig om der foreligger særlige forhold.

50 Ifølge fast retspraksis er artikel 13 i forordning nr. 1430/79 bestemt til at anvendes, når de omstændigheder, som karakteriserer forholdet mellem den erhvervsdrivende og myndighederne, er sådanne, at det ikke er rimeligt at påføre denne erhvervsdrivende et tab, som han normalt ikke ville have lidt (Domstolens dom af 26.3.1987, sag 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, Sml. s. 1525, præmis 22, og Rettens dom af 19.2.1998, sag T-42/96,

Eyckeler & Malt mod Kommissionen, Sml. II, s. 401, præmis 132, og af 17.9.1998, sag T-50/96, Primex Produkte Import-Export m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3773, præmis 115, samt dommen i sagen Mehibas Dordtselaan mod Kommissionen, præmis 77).

51 Det fremgår ligeledes af fast retspraksis, at Kommissionen i forbindelse med sine vurderinger på området for godtgørelse af importafgifter råder over et skøn (Rettens dom af 9.11.1995, sag T-346/94, France-aviation mod Kommissionen, Sml. II, s. 2841, præmis 34), og at den ved udøvelsen heraf skal foretage en reel afvejning af Fællesskabets interesse i at sikre, at toldbestemmelserne overholdes, og den interesse, som importøren, der er i god tro, har i ikke at lide tab, der går ud over de normale erhvervsrisici. Kommissionen kan derfor ved undersøgelsen af, om fritagelsesansøgningen bør imødekommes, ikke nøjes med at tage hensyn til importørernes adfærd. Den skal også vurdere, hvilken indflydelse dens egen — eventuelt forkerte — adfærd har haft på den opståede situation (dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, præmis 133, og i sagen Primex Produkte Import-Export m.fl. mod Kommissionen, præmis 116).

52 Det påhviler derfor Kommissionen fra sag til sag at vurdere, om en situation som den foreliggende i henhold til de gældende fællesskabsbestemmelser har en særlig karakter.

53 I den foreliggende sag er tilsagnsdokumenterne blevet udleveret til sagsøgeren af CJL. De pågældende dokumenter hidrørte fra NEC, hvis navn var nævnt i artikel 1, stk. 4, første afsnit, i forordning nr. 2112/90, blandt de eksportører, der havde forelagt pristilsagn, som Kommissionen havde godtaget. I øvrigt bar fakturaerne fra CJL NEC's navn med hensyn til den leverede mængde DRAMs. Disse mængder svarede til de mængder, som NEC havde opgivet i de tilsagnsdokumenter, som ledsagede disse varer, og som NEC havde udleveret til CJL til levering sammen med de varer, der oprindelig var bestemt til sagsøgeren. Hertil

kommer, at fakturaerne fra CJL indeholdt en attestering af, at de pågældende DRAMs var af japansk oprindelse. Endelig var tilsagnsdokumenterne fra NEC underskrevet af ansatte hos selskabet, der var befuldmægtiget hertil, og hvert af dokumenterne indeholdt den påkrævede angivelse af, at produkterne, i overensstemmelse med de procedurer, der var fastsat i pristilsagnene, var »fremstillet og solgt med henblik på eksport til Det Europæiske Fællesskab«.

54 I virkeligheden var de ordrer, som CJL havde afgivet til NEC med henblik på visse indførsler til Fællesskabet, imidlertid blevet annulleret. Alligevel havde NEC ikke forsøgt at få de seks tilsagnsdokumenter tilbage, som selskabet havde udstedt til CJL for CJL's oprindelige ordre, og det er på grundlag heraf blevet antaget, at CJL svigagtigt havde anvendt de samme dokumenter til andre forsendelser af DRAMs fra NEC til sagsøgeren. Disse dokumenter blev derfor anset for at være værdiløse, for så vidt som de ikke fandt anvendelse på de pågældende indførsler.

55 Det bemærkes i denne forbindelse, at en importør hæfter både for betaling af importafgifter og for de til toldvæsenet indleverede dokumenters rigtighed, og at konsekvenser, som skyldes importørens medkontrahenters ukorrekte handlinger, ikke kan bæres af Fællesskabet. Den omstændighed, at tilsagnsdokumenterne senere viser sig at være ugyldige, hører til de erhvervsmæssige risici, som er forbundet med importvirksomhed (jf. analogt dommen i sagen Mehibas Dordtselaan mod Kommissionen, præmis 83). I øvrigt kan importøren anlægge erstatningssag mod dem, der er indblandet i den svigagtige anvendelse af de pågældende pristilsagnsdokumenter. Endelig må en påpasselig erhvervsdrivende, der kender de gældende regler, kunne bedømme, hvilke risici der findes på det pågældende marked, og indkalkulere dem som normale ulemper i forbindelse med handelen (dom af 17.7.1997, sag C-97/95, Pascoal & Filhos, Sml. I, s. 4209, præmis 57-61).

56 Som Domstolen har fastslået i dommen i sagen Van Gend den Loos mod Kommissionen (præmis 13), ville den efterfølgende kontrol i vidt omfang blive nytteløs, såfremt anvendelsen af falske certifikater, i den foreliggende sag forfalskede tilsagnsdokumenter, i sig selv kunne begrunde en fritagelse. Domstolen har endvidere fastslået, at den modsatte løsning kan modvirke de erhvervsdrivendes påpasselighed og påføre det offentlige en risiko, som de erhvervsdrivende som udgangspunkt bør bære (SEIM-dommen, præmis 45).

57 Som Domstolen har understreget i dom af 14. maj 1996 i de forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl. (Sml. I, s. 2465, præmis 114), må de erhvervsdrivende i deres kontraktforhold selv træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at imødegå risikoen for et efterfølgende krav om tilbagebetaling. Sagsøgeren i den foreliggende sag har imidlertid erkendt, at selskabet aldrig har ønsket at blande sig i eller påtage sig nogen form for ansvar i forbindelse med valget af de sælgere eller producenter, som CJL kontraherede med. Sagsøgeren skal derfor under disse omstændigheder anses for at have løbet en risiko ved at indgå en kontrakt, hvorefter selskabet ikke havde kontrol med forsyningskilderne.

58 Som Kommissionen med rette har gjort gældende, må det under disse omstændigheder fastslås, at det ikke i sig selv udgør et særligt forhold, der kan begrunde en importafgiftsfritagelse, når der, endog i god tro, fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være ugyldige (jf. i denne retning dommene i sagerne Van Gend & Loos mod Kommissionen, præmis 16, Eyckeler & Malt mod Kommissionen, præmis 162, og Primex Produkte Import-Export m.fl. mod Kommissionen, præmis 140).

59 Der foreligger ikke et særligt forhold, medmindre Kommissionen eller toldvæsenet har gjort sig skyldige i alvorlige forsømmelser, således at den svigagtige

anvendelse af tilsagnsdokumenterne er blevet lettet (jf. i denne retning dommene i sagerne Eyckeler & Malt mod Kommissionen, præmis 163 ff., og Primex Produkte Import-Export m.fl. mod Kommissionen, præmis 141 ff.). Det skal derfor undersøges, om sagsøgeren har ført bevis for sådanne forsømmelser.

60 Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgeren har hævdet, at Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til at træffe passende foranstaltninger for at sikre, at pristilsagnene overholdes, og til at føre en effektiv kontrol hermed. Det er sagsøgerens opfattelse, at Kommissionen burde have sammenholdt alle transaktioner med DRAMs, der var fremstillet med henblik på at blive solgt til eksport til Fællesskabet, og som den blev underrettet om af de japanske producenter, med de efterfølgende toldangivelser af varer med henblik på deres overgang til fri omsætning i Fællesskabet. Selskabet har gjort gældende, at denne kontrol kun kan foretages af Kommissionen. Sagsøgeren har tilføjet, at såfremt Kommissionen på korrekt vis havde opfyldt sin forpligtelse til at kontrollere og administrere pristilsagnene, ville den svigagtige anvendelse af de pågældende tilsagnsdokumenter være blevet opdaget længe før, CJL trådte i likvidation i 1994.

61 Det fremgår imidlertid af parternes svar på Rettens spørgsmål i retsmødet, at Kommissionen, på grundlag af kvartårlige rapporter om priser og samlede mængder af DRAMs eksporteret til Fællesskabet, som udfærdiges af de producenter af DRAMs, hvis pristilsagn er godtaget, undersøger, om den pris, der er fastsat i pristilsagnene, overholdes. Endvidere skal de pågældende producenter hvert halve år indrapportere den del af deres salg, der er bestemt til Fællesskabet. Disse rapporter gennemgås for at sikre, at der ikke er åbenbare problemer med pristilsagnene. Kommissionen underrettes således ikke om hver enkelt indførsel. Der er derfor ikke nogen måde, hvorpå Kommissionen generelt kan efterprøve, om de af virksomhederne udarbejdede pristilsagnsdokumenter svarer til de faktiske indførsler.

62 Det er under disse omstændigheder ikke rimeligt at forlange, at Kommissionen, ud over at efterprøve, om pristilsagnene overholdes, skal efterprøve, om der er overensstemmelse mellem hvert tilsagnsdokument og den hertil svarende indførsel. En efterprøvelse heraf ville under alle omstændigheder kun kunne ske efterfølgende.

63 Hvad angår sagsøgerens argumenter, hvorefter det foreliggende tilfælde kan sammenlignes med de tilfælde, der gav anledning til dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen og til Rettens dom af 10. maj 2001 i de forenede sager T-186/97, T-187/97, T-190/97, T-191/97, T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97, T-217/97, T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 og T-147/99, Kaufring m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 1337), må de forkastes, idet de omstændigheder, der gav anledning til disse sager, er forskellige fra omstændighederne i nærværende sag.

64 I dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen havde Kommissionen groft tilsidesat sin forpligtelse til at sikre, at et kontingent blev anvendt korrekt, og at det ikke blev overskredet ved hjælp af forfalskede certifikater, idet den havde undladt at foretage en effektiv kontrol heraf. Denne forpligtelse fremgik navnlig af specifikke bestemmelser og af den omstændighed, at Kommissionen var den eneste, der rådede over — eller kunne kræve — de nødvendige oplysninger for at foretage en effektiv kontrol med udnyttelsen af det pågældende kontingent (dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, præmis 165-174). I den nævnte sag kunne Kommissionen i øvrigt have givet de nationale myndigheder et særligt redskab til i tide at opdage forfalskninger. Kommissionen havde desuden undladt at reagere på tidligere konstaterede overskridelser af det pågældende kontingent (præmis 175 og 176).

65 I dommen i sagen Kaufring m.fl. mod Kommissionen udledte Retten, at der forelå et særligt forhold af den omstændighed, at Kommissionens kontrol med anvendelsen af bestemmelserne i associeringsaftalen mellem EØF og Tyrkiet var mangelfuld, og af, at »Kommissionen ikke handlede tilstrækkeligt agtpågi-

vende, idet den ikke på et tidligere tidspunkt advarede importørerne i Fællesskabet (herunder sagsøgerne) om de mulige risici, som de løb ved import af farvefjernsyn fra Tyrkiet«.

66 I den foreliggende sag har Kommissionen handlet ansvarligt. Sagsøgeren har ikke ført bevis for, hvorledes Kommissionen kunne have opdaget den svigagtige anvendelse af tilsagnsdokumenterne på tidspunktet for indførslen. Eftersom dokumenterne var ægte, selv om de blev anvendt svigagtigt, og idet Kommissionen kun efterfølgende kunne sammenholde tilsagnsdokumenterne med de faktiske indførsler, kunne den ikke have forhindret den svigagtige anvendelse heraf. Ifølge parternes oplysninger er denne sag i øvrigt et isoleret tilfælde.

67 Herefter må det fastslås, at sagsøgeren ikke har ført bevis for, at Kommissionen eller toldmyndighederne har begået alvorlige forsømmelser, som har lettet den svigagtige anvendelse af tilsagnsdokumenterne.

68 Under disse omstændigheder må anbringendet forkastes.

Sagens omkostninger

69 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor tilpligtes at betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med den af Kommissionen nedlagte påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

2) **SCI UK Ltd bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.**

Vilaras Tiili Mengozzi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. juli 2002.

H. Jung

Justitssekretær

M. Vilaras

Afdelingsformand